

[Kjærulff-Schmidt.]

minalisere Georg Jensens Damaskvæverier i Kolding, nu skal vi til at kriminalisere Dansk Slægtsforskningsinstitut i Fredericia osv., osv.

Men vi skal også være klar over, at det er helt andre motiver, som ligger bag dette lovforslag end dem, der fremgår af de mange smukke bemærkninger om privatlivets fred. Det er nemlig ønsket om autorisationsordninger, bevillingsordninger, om samfundsstyring af forsikringserhvervet og samfundsstyring af andre dele af erhvervslivet, der ligger bag.

Desværre skal der nok være nogle enkelte erhvervsfolk, som tror, at dette lovforslag er et godt lovforslag. Det er de dele af erhvervslivet, som ser en øjeblikkelig fordel for sig selv, ved at andre dele af erhvervslivet bliver kvælt. Til dem vil fremskridtspartiet gerne sige: I skal bare være klar over, at næste gang er det jeres tur til, at man går i gang med fortrydelsesregler, med samfundsstyring, kriminalisering af den ene eller den anden art, reklameforbud, købefred, eller hvad man nu vil kalde det.

Jeg er fuldstændig enig med socialdemokratiets ordfører i, at det er en klar linje, regeringen har lagt med dette lovforslag, og jeg kan oplyse, at fremskridtspartiet vil gøre alt, hvad vi kan, for at bryde denne linje.

Nathalie Lind (V):

I venstres folketingsgruppe er der en meget kritisk holdning til dette lovforslag. Vi synes, at det bærer præg af en formyndermentalitet, der er os stærkt imod. Den definition af forbrugerbegrebet, som lovforslaget har, mener vi er forkert. Vi finder endvidere, at det udvidede forbud mod dørsalg og mod telefoniske henvendelser vil genere en række brancher ganske urimeligt, og at begrundelsen herfor, som regeringen anfører, hensynet til privatlivets fred, muligheden for at beskytte forbrugerne mod misbrug eller udnyttelse, siges der endda, ikke er så vel underbygget, at den kan bære den slags forslag. Vi frygter for, at resultatet, hvis en sådan lovgivning gennemføres, hvad vi bestemt ikke håber bliver tilfældet, meget nemt kan blive, at forbrugerne bliver dårligere stillet end i dag, idet den service de får, vil blive forringet.

Som noget meget principielt nyt indfører lovforslaget en fortrydelsesret. Der er i dette lovforslag ganske vist alene tale om at anvende en fortrydelsesret ved salg uden for det al-

mindelige forretningssted og ved postordresalg. I sig selv er det en vidtrækkende nydannelse at lovfæste en sådan fortrydelsesret. Men når man så i bemærkningerne kan læse, at man i justitsministeriets kreditkøbsudvalg overvejer at indføre en fortrydelsesret ved afbetalings- og kreditkøb, så ser man jo først, hvilke konsekvenser en eventuel tilslutning til dette her kan få. Vi kender jo Forbrugerrådets ønske om også ved almindelig handel i butik at få indført en fortrydelsesret, og når man ser, hvilken indflydelse de synspunkter, Forbrugerrådet står for, har haft alene på dette lovforslag, synes jeg, dette må give anledning til alvorlig eftertanke.

Så er der spørgsmålet om forbrugerbegrebet. Vi er vel alle enige om, at det er dagliglivets almindelige handler og indkøb, ikke store erhvervsmæssige investeringer, dette lovforslag drejer sig om. Justitsministeriet definerer en forbruger som en privat forbruger. Jeg er ikke enig i denne definition. Det må være den endelige bruger af varen, der, hvis man vil have beskyttelsesregler, vil have særregler for forbrugerne, skal være omfattet heraf, også selv om forbruget sker i en mindre erhvervsvirksomhed.

I øvrigt er det jo egentlig ret paradoksalt, at regeringen siger, at det bl. a. er hensynet til privatlivets fred, der er grunden til, at man vil komme med et sådant lovforslag. Samtidig forlanger man, at den, der sælger en vare, skal begynde at udspørge kunden om, hvad den skal bruges til, for man har jo givet sælgeren bevisbyrden for, at varen hovedsagelig anvendes til privat forbrug, og for at dække sig ind må sælgeren altså spørge, hvad kunden agter at bruge varen til. Der skal ikke mange eksempler til for at belyse, hvor urimeligt dette forslag og denne definition er.

Men der er også andet, vi er utilfredse med. Jeg vil gerne nævne det udvidede forbud mod uanmodet personlig henvendelse, dels forbuddet mod telefonisk henvendelse, dels forbuddet mod personlig henvendelse. En meget stor del af dagliglivets forsikringer tegnes på bopælen, næsten al ajourføring foregår på denne måde, og dette vil man altså forbyde, selv om der ikke har foreligget én eneste klage til Ankenævnet for Forsikring vedrørende direkte henvendelse. Man overser efter min mening den interesse samfundet har i, at borgerne dækker sig ind gennem en privat forsikring, ikke mindst i